

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v **právní věci žalobce M.M., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 21.3.2014, č.j. KrÚ 19685/2014/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 1. 2014, č.j. OSA/P-1504/13-D/23 a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl uznán vinným tím, že dne 19. 9. 2013 v cca 11:21 hod. jako řidič motorového vozidla tovární značky VW Touareg, registrační značky XY v obci Sezemice, na silnici č. II/298, na ulici Masarykova (směrem na obec Rokytno) překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních

komunikacích") na 50 km/h, o 11 km/hod. Uvedeným jednáním žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. uvedeného zákona. Žalobci byla za spáchání přestupku podle § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích uložena peněžitá pokuta ve výši 1 500,- Kč a dále mu byla na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobní body:

Žalované rozhodnutí nebylo žalobci řádně doručeno. Zmocněnec žalobce v odvolání požádal odvolací správní orgán, aby mu veškeré písemnosti ve věci byly zasílány na elektronickou adresu ... Žalovaný však napadené rozhodnutí na uvedenou el. adresu nevypravil, proto dle žalobce nelze dovodit právní účinky doručení fikcí při doručení na adresu trvalého pobytu, přičemž žalobce odkazuje na závěr č. 86 zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009: „*Ve smyslu § 19 správního řádu nemůže nesprávné doručování poštou vést k uplatnění fikce doručení. Zde by totiž nezákonnost postupu správního orgánu měla negativní dopad na právní postavení adresáta.*“

Dle žalobce je tak za den doručení napadeného rozhodnutí žalobci třeba považovat den 4. 2. 2015, neboť toho dne obdržel zmocněnec žalobce rozhodnutí od jeho substituta, který nahlédl do správního spisu dne 28. 1. 2015. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 Afs 85/2009-104 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého doručování substitutovi, jestliže má účastník daňového řízení zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům. Žalobce přitom namítá, že odpovědnost za přestupek zanikla již dne 19. 9. 2014 a odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č.j. 5 As 60/2009-163, podle kterého musí být rozhodnutí o přestupku v prekluzivní lhůtě žalobci doručeno.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření trval na opožděnosti žaloby. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručováno na e-mailovou adresu ... (pouze z této e-mailové adresy zmocněnec komunikoval se správním orgánem), přičemž přijetí těchto písemností nebylo zmocněncem potvrzeno v souladu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu a žalované rozhodnutí tak bylo zasláno zmocněnci žalobce poštou (doručení tzv. fikcí doručení).

K námitce žalobce, že písemnosti nebyly doručovány na e-mailovou adresu zmocněnce ..., žalovaný uvádí, že toto doručování bylo předem znemožněno, neboť na elektronickou adresu takového formátu nelze žádný e-mail zaslat. Podle žalovaného je obecně známo, že elektronická adresa nemůže být funkční, obsahuje-li diakritiku. Dále žalovaný podotýká, že zmocněnec žalobce z této adresy se správními orgány nekomunikuje, proto toto jednání žalovaný hodnotí jako zřejmě obstrukční a odkazuje na rozhodnutí NSS i nadepsaného krajského soudu v obdobných věcech, konkrétně na rozsudek nadepsaného krajského soudu č.j. 52 A 47/2014 ze dne 25. 2. 2015. V neposlední řadě žalovaný konstatuje,

že na doručování písemností prostřednictvím e-mailu není právní nárok a není-li takováto písemnost potvrzena, k takovému doručení vůbec nedošlo. Žalovaný odkazuje na rozsudek NSS č. j. 6 As 218/2014 ze dne 15. 12. 2014.

Žalovaný navrhl žalobu pro opožděnost odmítnout.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dne 17. 12. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání. Dne 9. 1. 2014 se konalo ústní jednání, k němuž se dostavil jako zmocněnec žalobce K.S., který se prokazoval prostou kopií (skenem) plné moci odeslanou správnímu orgánu prvního stupně z el. adresy ... Správní orgán prvního stupně se s takovým prokázáním existence zastoupení obviněného nespokojil a požadoval předložení originálu plné moci s tím, že K.S. upozornil, že ho na základě přeložené listiny nepovažuje za obecného zmocněnce žalobce. Součástí textu na uvedené plné moci byla žádost K.S. o doručování veškerých písemností na „e-mail“ Dne 9. 1. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č.j. OSA/P-1504/13-D/23, jímž uznal žalobce vinným, jak již popsáno shora. K nedostatkům plné moci se správní orgán prvního stupně vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 2, když zdůraznil, že za přítomnosti K.S. ještě telefonicky na podatelně Magistrátu města Pardubic ověřil, že náležitá plná moc nebyla podána. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak bylo doručováno na adresu trvalého pobytu žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence, když si jej žalobce dne 14. 1. 2014 osobně převzal.

Dále je ve správním spise založena žádost podaná K.S. zastupujícím žalobce, o doručování veškerých písemností na el. adresu ..., přičemž žádost byla odeslána dne 24. 1. 2014 z el. adresy ... Dne 27. 1. 2014 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena el. zpráva bez přílohy s označením: M.M. - odvolání proti rozhodnutí,“ která byla odeslána z el. adresy ... Dne 30. 1. 2014 byl doručen originál plné moci ze dne 18. 12. 2013 udělené žalobcem zmocněnci K.S., v němž žádá o doručování na el. adresu ..., přičemž písemnost byla odeslána dne 29. 1. 2014. Dne 30. 1. 2014 bylo na el. podatelnu správního orgánu prvního stupně doručeno rovněž odvolání s žádostí o doručování veškerých písemností na el. adresu ..., které bylo odesláno dne 29. 1. 2014, tedy správní orgán obdržel v týž den od žalobce dvě podání s žádostí o doručování na rozdílné el. adresy, které byly odeslány téhož data.

Dne 30. 1. 2014 byla zmocněnci žalobce na el. adresu ... zaslána výzva k odstranění vad podání podle § 37 správního řádu, přičemž následně, jak vyplývá z poznámek ve správním spise na čl. 35, byla tato výzva z důvodu nepotvrzení přijetí el. zprávy zaslána na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence a doručena byla fikcí. Tato výzva byla přitom doručena rovněž žalobci, a to do vlastních rukou dne 28. 2. 2014. Dne 11. 3. 2014 byla správnímu orgánu prvního stupně opět doručena prostřednictvím držitele poštovní licence plná moc ze dne 18. 12. 2013, v níž je obsažen požadavek o doručování veškerých písemností na el. adresu ... Vady podaného odvolání odstraněny nebyly.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2014 bylo odesláno na el. adresu ..., jak vyplývá z otisku obrazu na monitoru (Print Screen) založeného ve správním spise, přijetí zásilky však nebylo zmocněncem žalobce předepsaným způsobem podle § 19 odst. 8 správního řádu potvrzeno. Následně bylo rozhodnutí žalovaného zasláno na adresu trvalého pobytu

zmocněnce žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak vyplývá z předmětné doručky, zásilka byla uložena k vyzvednutí a bylo zanecháno poučení dne 24. 3. 2014.

Dne 28.1.2015 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem nahlédnutí do správního spisu ve věci žalobce Ing. M.J., který se prokázal plnou mocí udělenou mu zmocněncem žalobce K.S., která je založena ve správním spise. Byla mu předána kopie rozhodnutí žalovaného.

Předchozí průběh soudních řízení:

Krajský soud vydal ve věci dne 27.10.2015 usnesení č.j. 61 A 13/2015-26, kterým odmítl žalobu pro opožděnost, když vycházel z toho, že žalovaný nebyl povinen doručovat svoje rozhodnutí na el. adresu ..., jak tvrdil žalobce v žalobě, neboť žalobce, resp. jeho zmocněnec předchozí doručení výzvy k opravě vady podání nepotvrdil v rozporu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu. Tedy krajský soud měl za to, že jestliže se žalobce domníval, že žalovaný byl povinen zasílat svoje rozhodnutí na el. adresu ..., pak se mýlil, neboť prvním pokusem o zaslání jakékoli písemnosti na tuto el. adresu správní orgán prvního stupně svoji povinnost podle § 19 odst. 3 správního řádu beze zbytku splnil, a to s účinky pro žalovaného, neboť se jedná o jedno správní řízení, uvedený výklad následně potvrdil rozsudek NSS č.j. 7 As 276/2015-38 ze dne 3.3.2016: „*V dané věci magistrát zaslal zmocněnkyni stěžovatele na jí požadovanou elektronickou adresu dne 28. 8. 2014 „I. Vyrozumění o zpřesnění popisu místa skutku II. Poučení účastníka řízení (obviněného) před vydáním rozhodnutí“.* Zmocněnkyně stěžovatele přijetí této písemnosti stanoveným způsobem nepotvrdila. Nelze tedy vytýkat správním orgánům, že vyhodnotily tento způsob doručování jako neefektivní a dále doručovaly zmocněnkyni stěžovatele na adresu jejího trvalého pobytu uvedenou v plné moci ze dne 25. 5. 2014, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádala. Tento postup byl zcela v souladu s citovanou právní úpravou, jakož i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 42, v němž se uvádí, že „[u]stanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta“. Obdobný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50. Z ust. § 19 odst. 8 správního řádu i citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgán není povinen zasílat písemnosti na požadovanou elektronickou adresu opakovaně a že účastník řízení je povinen potvrdit převzetí jakékoli písemnosti zasláné na elektronickou adresu, nikoliv pouze písemnosti určené do vlastních rukou, jak tvrdil stěžovatel.“

Krajský soud proto za den doručení (doručení fikcí) žalovaného rozhodnutí na základě vyplněné doručky založené ve správním spise považoval den 3. 4. 2014, tj. desátý den úložní lhůty v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu. Krajský soud proto žalobu odmítl pro opožděnost s tím, že v dané věci uběhla dvouměsíční lhůta pro podání žaloby (počítáno podle § 40 odst. 2, 3 s.ř.s.) uplynutím dne 3. 6. 2014 (úterý), žalobce však v uvedené lhůtě žalobu nepodal, když tato byla podána až dne 30. 3. 2015, tj. zjevně po

uplynutí uvedené lhůty pro podání žaloby. Uvedené usnesení krajského soudu však bylo ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem NSS ze dne 11.5.2016 č.j. 2 As 308/2015-38 zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení s tímto právním názorem: „*Nejvyšší správní soud zastává názor, dle kterého je třeba ustanovení § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu vykládat tak, že toliko v případě doručování písemností uvedených v § 19 odst. 4 téhož zákona, tj. v případě doručování písemností, jež mají být doručovány do vlastních rukou adresáta, platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Obdobně pak je třeba vykládat i větu třetí uvedeného ustanovení, tedy tak, že nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti dle § 19 odst. 4 správního řádu nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Tento názor staví Nejvyšší správní soud zejména na argumentu systematickém, dle kterého je uvozující věta § 19 odst. 8 správního řádu vztahná i k dalším větám v tomto odstavci uvedeným. Druhá a třetí věta osmého odstavce pak tuto uvozující větu konkretizují pro doručování na elektronickou adresu dle § 19 odst. 3 správního řádu, jež se bezesporu řadí k jiným způsobům doručování, o kterých právě uvozující věta odstavce osmého pojednává. Takový výklad je slučitelný i s hlediskem teleologickým, dle kterého je vyžadována vyšší záruka stran prokazatelného doručení písemnosti, která by jinak měla být doručována do vlastních rukou adresáta, na rozdíl od písemností, které do vlastních rukou doručovány být nemusí.*

Z výše uvedeného vyplývá, že aby bylo možné aplikovat závěry krajským soudem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, tj. po prvním bezúspěšném pokusu o doručení písemnosti dle § 19 odst. 8 věty druhé a třetí správního řádu doručovat další písemnosti ve správním řízení tak, jako kdyby adresát o zasílání na elektronickou adresu nepožádal, musí takovýmto způsobem být doručována písemnost, kterou by jinak bylo třeba doručovat do vlastních rukou adresáta.“

NSS tedy v dané věci neakceptoval právní názor krajského soudu, na němž bylo postaveno odmítnutí žaloby pro opožděnost, totiž že žalovaný již nebyl povinen doručovat žalobci svoje rozhodnutí na adresu ... z důvodu, že mu již byla na uvedenou elektronickou adresu neúspěšně doručována výzva k opravě vady podání, když se nejednalo o písemnost doručovanou do vlastních rukou. Krajský soud byl tímto vysloveným názorem v dané věci podle § 110 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vázán a dále rozhodl usnesením ze dne 5.9.2016, č.j. 61 A 13/2015-58, když vzal za podstatné, že v dané věci byla dne 11. 3. 2014 byla opětovně doručena správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím držitele poštovní licence plná moc ze dne 18. 12. 2013, v níž je obsažen požadavek o doručování veškerých písemností na el. adresu ... Tedy dne 11. 3 2014 obdržel správní orgán prvního stupně písemnost obsahující požadavek o doručování na el. adresu ... Tedy krajský soud byl toho názoru, že žalovaný byl povinen následně doručovat svoje rozhodnutí právě na el. adresu ..., nikoliv na el. adresu ..., jak tvrdil žalobce v žalobě, neboť požadavek žalobce doručovaný správnímu orgánu prvního stupně dne 11.3.2014 byl posledním požadavkem na akceptaci adresy pro doručování a byl zcela jednoznačný. Plná moc téhož data přitom již byla v originále ve správním spise založena (doručena dne 30. 1. 2014). Jestliže tedy žalovaný doručoval svoje rozhodnutí zmocněnci na el. adresu ..., jak je prokázáno obsahem správního spisu, avšak přijetí zprávy na této el. adrese nebylo předepsaným způsobem potvrzeno, byť se nadto jednalo o doručování písemnosti určené do vlastních rukou účastníka správního řízení podle § 19 odst. 4, § 72 odst. 1 správního řádu,

bylo následné doručování žalovaného rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce prostřednictvím provozovatele poštovní služby v souladu s uvedeným ustanovením § 19 odst. 4, 8 správního řádu. Zmocněnec žalobce zásilku doručovanou prostřednictvím držitele poštovní licence nepřevzal. Krajský soud proto opětovně dovodil, že z vyplnění doručky založené ve správním spise jednoznačně vyplývá datum náhradního způsobu doručení, tj. žalované rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno tzv. fikcí doručení dne 3. 4. 2014, tj. desátým dnem úložní lhůty v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu. Od tohoto dne proto počítal lhůtu pro podání žaloby, která podle § 72 odst. 1 s.ř.s. činí dva měsíce. V dané věci tak dle krajského soudu uběhla dvouměsíční lhůta pro podání žaloby (počítáno podle § 40 odst. 2, 3 s.ř.s.) uplynutím dne 3. 6. 2014 (úterý). Žalobce však v uvedené lhůtě žalobu nepodal, když tato byla podána až dne 30. 3. 2015, tj. zjevně po uplynutí uvedené lhůty pro podání žaloby. Tedy krajský soud opětovně, avšak na základě jiného posouzení skutkového stavu věci, dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně. NSS však uvedené posouzení nezměněného skutkového stavu věci v rozsudku ze dne 25.1.2017, č.j. 2 As 268/2016-19 neakceptoval s tím, že je třeba vycházet z již uvedeného rozsudku NSS ze dne 11.5.2016 č.j. 2 As 308/2015-38, tedy že: „žalovaný *pochybil, když nedoručoval své rozhodnutí zmocněnci na jím uvedenou elektronickou adresu ...*“ a že „*rozhodnutí žalovaného tak v žádném případě nemohlo být doručeno zmocněnci dne 3.4.2014.*“

Posouzení věci krajským soudem:

V průběhu dalšího řízení krajský soud věc veřejně projednal a doplnil dokazování, jak uvedeno níže. Právní zástupce žalobce při jednání soudu uplatnil tvrzení zpochybňující okolnost, že paní B. H. byla v rozhodné době pracovníci podatelny a dále tvrdil, že žalovaný v případě nemožnosti odeslat e-mail ze systému GINIS měl takto učinit pomocí aplikace Microsoft Outlook.

Písemným sdělením Ing. R. B., vedoucího oddělení informatiky Krajského úřadu Pardubického kraje bylo prokázáno, že žalovaný nebyl technicky schopen dne 21.3.2014, ani následně (do současnosti), odeslat z elektronického systému spisové služby GINIS e-mail na adresu s použitím diakritiky, tedy v dané věci na adresu ... Způsob odesílání elektronických zpráv je pak upraven ve směrnici - Spisovém řádu Krajského úřadu Pardubického kraje, VN /34/2012, účinném od 1.1.2013. Z této směrnice vzal krajský soud za prokázané, že žalovaný používá elektronický systém spisové služby GINIS a tedy pokud odesílal elektronické zprávy pomocí uvedeného systému, pak postupoval v souladu se zák. č. 499/2004 Sb., o archivnictví a o spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví a spisové službě“) a s vyhl. č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby a v souladu s uvedenou vnitřní směrnicí žalovaného. Z § 63 odst. 3 zákona o archivnictví a spisové službě totiž vyplývá, že žalovaný jako veřejnoprávní původce vykonává spisovou službu v elektronické podobě v elektronickém systému spisové služby, tou je ve věci žalovaného systém GINIS, jak bylo prokázáno, který však odesílání e-mailů na el. adresu s diakritikou neumožňuje. Žalovaný neměl zákonnou oporu se odchýlit od takového postupu, tedy od použití systému GINIS a používat jiné aplikace, jak se toho domáhal žalobce.

Uvedenými důkazy, které byly provedeny při jednání soudu, má krajský soud za prokázané, že žalovaný nebyl z objektivních technických důvodů, nikoliv krátkodobého charakteru, schopen za použití elektronického systému spisové služby GINIS odeslat žalované

rozhodnutí na požadovanou elektronickou adresu s diakritikou, tedy na adresu ... Dále byl při jednání soudu proveden důkaz písemným sdělením zaměstnavatele o pracovním zařazení pracovnice žalovaného B. H. ze dne 10.7.2017, podle kterého byla jmenovaná v rozhodné době referentkou oddělení spisové služby. Dále byl proveden listinný důkaz printscreenem certifikátu uživatele vystavitele PostSignumCQA, jímž bylo prokázáno přidělení kvalifikovaného certifikátu uživatele k e-mailové adrese ..., z níž bylo rozhodnutí žalovaného odesláno na adresu ... dne 21.3.2014 v 10:09 hodin, avšak přijetí zprávy nebylo adresátem shora již uvedeným zákonem předepsaným způsobem potvrzeno.

Krajský soud zdůrazňuje, že tento závěr, tedy že žalovaný nebyl z objektivních technických důvodů, které nebyly krátkodobého charakteru, schopen odeslat žalované rozhodnutí na adresu zmocněnce žalobce, která obsahovala znaky s diakritikou (...) byl učiněn na základě doplněného dokazování ve vztahu k technickým možnostem žalovaného správního orgánu v průběhu vedení správního řízení, a to v porovnání s okolnostmi, které byly známy a prokázány. Žalovaný totiž toliko ve svém vyjádření k žalobě tvrdil nemožnost odeslání e-mailu na el. adresu s diakritikou, tato nemožnost nebyla prokázána obsahem správního spisu v době předchozího rozhodování krajského soudu a rovněž tak ani v době předchozího rozhodování NSS a tedy ani v době vyslovení jeho závazného právního závěru ve smyslu ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. V předchozích soudních řízeních v této věci, jak uvedeno shora, totiž nejprve krajský soud vycházel z toho, že žalovaný nebyl povinen odesílat na uvedenou el. adresu s diakritikou svoje písemnosti, neboť takový pokus bezvýsledně již učinil správní orgán prvního stupně a ve svém druhém usnesení pak krajský soud vycházel z toho, že k takovému postupu nebyl žalovaný povinen, neboť jeho povinnost se vztahovala na základě žádosti žalobce pouze k druhé el. adrese jeho zmocněnce, která však neobsahovala diakritiku. Tedy otázkou technických možností a omezení žalovaného se krajský soud dosud nezabýval. Jestliže tedy NSS vyslovil, že *„žalovaný pochybil, když nedoručoval své rozhodnutí zmocněnci na jím uvedenou elektronickou adresu ...“* a že *„rozhodnutí žalovaného tak v žádném případě nemohlo být doručeno zmocněnci dne 3.4.2014“*, pak toto hodnocení odpovídalo stavu, kdy nebyla prokázána ta skutečnost, že žalovaný, který používá elektronický systém spisové služby GINIS tak nemohl učinit z objektivních technických důvodů nikoliv krátkodobého charakteru. Avšak s ohledem na výsledky dokazování doplněného krajským soudem došlo z pohledu možnosti reálné aplikace právního názoru NSS na danou věc k prokázání významné skutečnosti na straně žalovaného, proto v této fázi soudního řízení již krajský soud nemůže žalovanému důvodně vytýkat, že svoje rozhodnutí na uvedenou el. adresu s diakritikou neodeslal a dovozovat, že rozhodnutí nemohlo být žalobci doručeno dne 3.4.2014. Krajský soud považuje za vhodné odkázat ve vztahu k vázanosti právním názorem vysloveným NSS na přiměřené použití výkladu vázanosti správního orgánu právním názorem při změně okolností dle rozsudku NSS ze dne 29.4.2010, č.j. 4 Ads 42/2010 - 53: *„V právních závěrech se musí správní orgán prvního stupně řídit vysloveným právním názorem, pokud se v řízení prokáže existence takových skutečností, které při vyslovení právního názoru předpokládal odvolací správní orgán. V opačném případě se vázanost právním názorem neuplatní.“* K pojetí povinnosti správního orgánu doručovat na elektronickou adresu s diakritikou, jako povinnosti nikoliv absolutní, která plně dopadá na danou věc, odkazuje krajský soud na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015-26 (bod 30): *„Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická*

překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno, lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností.“

Tedy krajský soud za nově zjištěného stavu věci uzavřel, že žalovaný nebyl povinen odeslat následně žalované rozhodnutí na el. adresu s diakritikou, neboť tak nebyl objektivně schopen učinit. Vedle toho bylo prokázáno, že se žalovaný pokusil doručit svoje rozhodnutí zmocněnci žalobce na jinou jemu známou el. adresu (...), když toto učinil postupem souladným s vnitřní směrnicí upravující spisovou službu, neboť zásilka byla odeslána z el. adresy referentky spisové služby se zaručeným el. podpisem. S ohledem na neúspěšnost doručení pak žalovaný zvolil doručování prostřednictvím držitele poštovní licence, jak již uvedeno shora. Tedy jestliže bylo prokázáno, že žalovaný objektivně nemohl doručovat na shora uvedenou el. adresu zmocněnce žalobce, která obsahovala znaky s diakritikou, přičemž doručení na el. adresu ... nebylo předepsaným způsobem potvrzeno, přičemž se nadto jednalo o doručování písemnosti určené do vlastních rukou účastníka správního řízení podle § 19 odst. 4, § 72 odst. 1 správního řádu, bylo následné doručování žalovaného rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce prostřednictvím provozovatele poštovní služby v souladu s uvedeným ustanovením § 19 odst. 4, 8 správního řádu. Zmocněnec žalobce zásilku doručovanou prostřednictvím držitele poštovní licence nepřevzal.

Krajský soud proto po doplněném dokazování nutně dovodil, že z vyplněné doručenky založené ve správním spise vyplývá datum náhradního způsobu doručení, tj. žalované rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno tzv. fikcí doručení dne 3. 4. 2014, tj. desátým dnem úložní lhůty v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu. Žalobce v žalobě nespороval samotné spáchání přestupku, nýbrž jako jedinou námitku uvedl zánik odpovědnosti za přestupek, neboť vycházel z toho, že konečné rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce předáno jeho substitutem dne 4.2.2015. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (ve znění účinném do 30.9.2015), přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Žalobce spáchal přestupek dne 19.9.2013, což ani nespороval, přičemž rozhodnutí žalovaného bylo žalobci účinně doručeno dne 3.4.2014, jak bylo po doplnění dokazování prokázáno v důsledku prokázání existence nové skutečnosti na straně žalovaného, a to nemožnosti doručovat žalovaným správním orgánem na el. adresu obsahující diakritiku, tedy nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (ve znění účinném do 30.9.2015). Žalobní námitka proto není důvodná.

Žaloba není důvodná, proto ji krajský soud zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady konečného úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti. Výrok o nákladech řízení se

vztahuje jak na náklady předchozích řízení o kasačních stížnostech před NSS v této věci, tak na náklady řízení vedených v této věci před krajským soudem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. července 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová